

maade; jeg i saa Henseende har fulgt, nærmere sig til en Forbrydelse; det er mig komplet ligegyldigt. Tillige har jeg den Mening, at det saa langt fra er Tilfældet, at Hadet, Misfornøjelsen, Misstemningen, hvad De nu ville kalde det, over, at vi ere komne ind i provisoriske Tilstande, er tiltaget, siden vi ere komne ind i dem, at jeg tværtimod er overbevist om det modsatte (Afbrydelse), tværtimod er overbevist om det modsatte. Nej, det er ikke den store Bedrøvelse paa Højres eller Venstres Side eller paa en Del af Venstres Side over, at vi ere komne ind i provisoriske Tilstande, der fører Højre og en Del af Venstre sammen for at komme ud af dem. Nej, man er led og fed af den politiske Strid og det politiske Brøl. Man mener, at man nu er kommen saa vidt ad den Vej, at nu maa man tilbage til regelmæssige Tilstande for at komme videre ad en anden og ganske vist bedre Vej, i og for sig bedre Vej. Thi det er jeg enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) om, at vi alle i denne Sal ere enige om, om muligt, om muligt! at komme tilbage til, jeg vil ikke sige ordnede Tilstande — jeg betragter den nuværende Tilstand som meget ordnet — men tilbage til regelmæssige, normale Tilstande. Men jeg kan ikke dele det stærkt idealistiske Syn paa denne Sag, som kom frem fra det ærede Medlem fra Røge (Hørup). Han synes at gaa ud fra, at det var muligt at restituere alt her i Landet tilbage til provisoriske Tilstande. Det kan ikke ste, og det anerkendte ogsaa det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds. Nej, der er fket saa meget paa mange Omraader her i Landet i de sidste Aar siden 1885, at det ikke er muligt at se bort derfra. — Der er fket saa meget paa forskellige Omraader, og dette meget er fket dels med og dels mod i alt Fald hele Rigsdagens Villigelse, men selv dette sidste vil, det tør jeg rolig sige, Erfaringen nok vise, at man ikke kan komme fuldstændig bort fra. — Der er et Par Forslag fremme paa nærværende Finansloof, stillede af den højtærede Krigsminister, som jeg vil tillade mig at omtale med et Par Ord. Det vigtigste eller i alt Fald det, som har gjort mest Opsigt, er allerede omtalt af flere andre. Det ene af disse Forslag er Forslag til Bevilling af en Sum til Fuldstændig-

gørelse af Københavns Landbefæstning. Det glæder mig meget, at dette Forslag er fremkommet. Jeg haaber, at naar den Foranstaltning, som det er denne Bevillings Hensigt at gennemføre, er fuldbendt, saa kunne vi sige, at vi ere naaede til saa nogenlunde en foreløbig Afslutning af Københavns Landbefæstning. (Afbrydelse). Ja, det er jo alle vel bekendt, at fuldstændig er Fæstningen ikke alligevel, men vi ere dog komne saa vidt, at man med noget større Ro kan se Fremtiden i Møde, og det betragter jeg som noget meget væsentligt. Men selvfølgelig er det jo ikke nok at have en Fæstning. Det vilde kun lidt nytte at have en Fæstning, den være nok saa stærk, den være nok saa stærkt bestykket, hvis man ikke tillige havde det nødvendige Mandstab at besætte den med og tillige kunde give dette Mandstab de nødvendige Befalingsmænd. Dertil er det, at det andet af mig omtalte Forslag sigter paa Krigsministeriets ordinære Budget, og som jeg til min Forundring har hørt er blevet opfattet som et nyt Stridspunkt. Men det er det ikke, det er ikke noget nyt Stridspunkt, det er kun det gamle Stridspunkt om Københavns Befæstning, i en af de forskellige Skikkelser, som dette Stridspunkt nødvendig maa itklæde sig. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) udtalte i Gaar, at det glæder ham, at Krigsministeren havde udtalt sig derhen, at det ikke var hans Hensigt ad provisorisk Vej at gennemføre denne Foranstaltning. Jeg har ikke det ærede Medlems Ord liggende for mig, men jeg tror, det var Menningen. Jeg har efter at have hørt det ærede Medlems Tale gennemlæst Krigsministerens, men jeg har ikke kunnet opfatte Krigsministerens Ord paa denne Maade. Jeg kan heller ikke se rettere, end at det var højt mærkværdigt, om Krigsministeren paa et saa tidligt Standpunkt skulde have taget en bestemt Stilling til, hvorledes han vilde handle under en Forudsætning, som han selvfølgelig haaber ikke maatte indtræde, nemlig at dette hans Forslag skulde blive forfattet af Rigsdagen. Naar jeg nu udtaler dette, er det ikke paa nogen Maade for at tillade mig at give den højtærede Krigsminister noget Raad i denne Sag. Det er meget muligt, at det overfor de Forhandlingar, der staa for i Aar, og endnu mere overfor de Forligs-